GENERALINIO ADVOKATO
MACIEJ SZPUNAR IŠVADA,
pateikta 2018 m. gegužės 16 d.[1]

Byla C-268/17

Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta
prieš
A. Y.

(*Županijski Sud u Zagrebu* (Zagrebo apygardos teismas, Kroatija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR – 3 straipsnio 2 dalis ir 4 straipsnio 3 dalis – Europos arešto orderis – Nevykdymo pagrindai – Galutinio sprendimo dėl tų pačių veikų sąvoka – Prašomas perduoti asmuo – Liudytojo statusas vykdančiojoje valstybėje narėje“

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą, kurį pateikė *Županijski sud u Zagrebu* (Zagrebo apygardos teismas, Kroatija), suteiks Teisingumo Teismui galimybę išaiškinti, kad iš principo jis neturi jurisdikcijos aiškinti Europos arešto orderio (toliau – EAO) nevykdymo nuostatų, jei klausimus pateikia valstybės narės, kuri išdavė Europos arešto orderį pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimą 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (toliau – Pagrindų sprendimas)[2], teismas.

Teisinis pagrindas

2. Pagrindų sprendimo 1 straipsnyje „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“ numatyta:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.

3. Šis pagrindų sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnyje.“

1 Originalo kalba: anglų.

2 OL L 190, 2002, p. 1.; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34.

3. 2 straipsnio „Europos arešto orderio taikymo sritis“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Europos arešto orderis gali būti išduotas už veiką, baustiną pagal išduodančios valstybės narės teisę laisvės atėmimo bausme arba įkalinimu, kurio ilgiausias terminas – bent 12 mėnesių, arba, kai bausmė arba sprendimas dėl įkalinimo jau yra priimtas, – bent keturi mėnesiai.

2. Už šias nusikalstamas veikas, jei išduodančioje valstybėje narėje už jas baudžiama laisvės atėmimu arba įkalinimu, kurio ilgiausias terminas – bent treji metai, ir laikantis jų apibrėžimo išduodančios valstybės narės teisėje, taikomas perdavimas pagal Europos arešto orderį, atsižvelgiant į šio pamatinio sprendimo reikalavimus ir netikrinant veikos dvigubo baudžiamumo principo:

<...>

– korupcija,

<...>“

4. „Europos arešto orderio privalomo nevykdymo pagrindai“ išvardyti Pagrindų sprendimo 3 straipsnyje, kuriame numatyta:

„Vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija (toliau – vykdančioji teisminė institucija) atsisako vykdyti Europos arešto orderį šiais atvejais:

<...>

2) jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad prašomam perduoti asmeniui [dėl prašomo perduoti asmens] kurioje nors valstybėje narėje yra priimtas galutinis teismo sprendimas už tą pačią veiką [dėl tos pačios veikos], jei paskyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta arba atliekama, arba nebegali būti atlikta pagal nuteisusios valstybės narės įstatymus;

<...>“

5. Pagrindų sprendimo 4 straipsnyje „Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindai“ numatyta:

„Vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį:

<...>

3) kai vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos yra nusprendusios netraukti baudžiamojon atsakomybėn už nusikalstamą veiką, dėl kurios yra išduotas Europos arešto orderis, arba sustabdyti teismo procesą, arba kai prašomam perduoti asmeniui [dėl prašomo perduoti asmens] kurioje nors valstybėje narėje už tą pačią veiką [dėl tos pačios veikos] yra priimtas galutinis teismo sprendimas, ir dėl to teismo procesas toliau negali būti vykdomas;

<...>“

Faktinės aplinkybės, procesas ir prejudiciniai klausimai

6. A. Y. yra Vengrijos pilietis ir vienos Vengrijos bendrovės vadovas, kuriam iškelta baudžiamoji byla nagrinėjama prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme. Kaltinamajame akte, kurį 2014 m. kovo 31 d. parengė *Ured za suzbijanje korupcije organiziranog i kriminaliteta* (Kovos su korupcija ir organizuotu nusikalstamumu tarnyba, toliau – USKOK), A. Y. kaltinamas tuo, kad jis sutiko sumokėti didelę pinigų sumą Kroatijoje aukštas pareigas einančiam asmeniui už tai, kad tarp Vengrijos bendrovės ir Kroatijos vyriausybės būtų sudaryta sutartis.

7. 2011 m. birželio 10 d. USKOK pradėjo ikiteisminį tyrimą dėl įtariamojo A. Y. aktyvios korupcijos veiksmų, tačiau prieš pradėdama ikiteisminį tyrimą apie jį išsamiai informavo Vengrijos generalinę prokuratūrą ir asmeniškai – Vengrijos generalinį prokurorą. Priimant sprendimą pradėti ikiteisminį tyrimą buvo kreiptasi į kompetentingą Vengrijos instituciją su prašymu suteikti tarptautinę teisinę pagalbą apklausiant A. Y. kaip įtariamąjį ir įteikiant jam šaukimą. Teismo pavedimai buvo siunčiami nuo 2011 m. birželio 10 d. iki 2013 m. rugsėjo mėn.

8. Vengrijos valdžios institucijos neįvykdė kitos valstybės teismo pavedimų. Todėl kompetentingoms Kroatijos valdžios institucijoms nepavyko susisiekti su įtariamuoju A. Y. ir Kroatijoje pradėtas ikiteisminis tyrimas dėl įtariamojo A. Y. buvo sustabdytas 2012 m. gruodžio mėn.

9. Vis dėlto, remdamasis informacija, kuri buvo nurodyta teismo pavedimo priede, Vengrijos generalinis prokuroras pradėjo tyrimą, nes buvo pakankamas pagrindas įtarti, jog tarptautinio masto aktyviosios korupcijos nusikalstama veika buvo padaryta viena iš Vengrijos baudžiamajame kodekse numatytų nusikalstamų veikų visuomenės interesams. Šis tyrimas buvo baigtas 2012 m. sausio 20 d., kai Vengrijos nacionalinis tyrimų biuras priėmė sprendimą pagal Vengrijos baudžiamojo proceso teisę dėl to, kad padaryti veiksmai neatitinka nusikalstamos veikos požymių. Vis dėlto ikiteisminis tyrimas buvo pradėtas ne dėl A. Y. kaip įtariamojo veiksmų, o tik siekiant nustatyti nusikalstamos veikos požymius. Todėl A. Y. buvo apklaustas tik kaip liudytojas. Vykdant šį tyrimą, Kroatijoje aukštas pareigas einantis asmuo nebuvo apklaustas kaip liudytojas.

10. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, kiti Vengrijoje atliekami tyrimai buvo nutraukti, nes nebuvo nustatyta naujų aplinkybių, palyginti su minėtomis 2012 m. sausio 20 d. sprendime.

11. Kroatijai įstojus į Europos Sąjungą, tačiau dar nepradėjus baudžiamosios bylos nagrinėti teisme pagal taikomas nacionalines nuostatas, 2013 m. spalio 1 d. USKOK išdavė Europos arešto orderį dėl prašomo perduoti asmens A. Y.

12. 2013 m. spalio 7 d. sprendimu *Fővįrosi Törvényszék* (Budapešto aukštasis teismas, Vengrija) atsisakė vykdyti šį Europos arešto orderį motyvuodamas tuo, kad iš turimos informacijos matyti, jog Vengrijoje jau buvo iškelta baudžiamoji byla dėl tų pačių veikų, kaip ir tos, kuriomis grindžiamas Europos arešto orderis, tačiau Vengrijos teisminė institucija ją nutraukė.

13. Pasiūlius perduoti bylą nagrinėti teisiamajame posėdyje ir nutarus perduoti A. Y. bylą nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, remiantis atitinkamomis Kroatijos baudžiamojo proceso kodekso nuostatomis nagrinėjama byla buvo perduota šio teismo Tyrimo kolegijos Europos arešto orderių skyriui. Antras Europos arešto orderis dėl prašomo perduoti asmens A. Y. buvo išduotas 2015 m. gruodžio 15 d. Vengrija neįvykdė ir šio arešto orderio.

14. 2017 m. sausio 27 d. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pakartotinai persiuntė antrą Europos arešto orderį Vengrijos kompetentingai institucijai.

15. Tada, kai antrą kartą persiuntus Europos arešto orderį praėjo 60 dienų, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kreipėsi į Kroatijos nacionalinį narį Eurojuste. Tarpininkavęs Kroatijos nacionalinis narys prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui perdavė Vengrijos kompetentingos institucijos nuomonę, kurioje ši nurodė, kad nemano privalanti vykdyti išduotą Europos arešto orderį ir kad pagal Vengrijos teisės aktus neįmanoma sulaikyti kaltinamojo A. Y. arba pradėti naujos 2015 m. gruodžio 15 d. Kroatijoje išduoto arešto orderio vykdymo procedūros. Identiška Vengrijos kompetentingos teisminės institucijos nuomonė bylą nagrinėjančiam teismui buvo pateikta ir 2017 m. balandžio 4 d.

16. Atsižvelgdamas į tai, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja dėl to, kaip aiškinti atsisakymo vykdyti Europos arešto orderį pagrindus, nustatytus Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalyje ir 4 straipsnio 3 dalyje, pagal 2017 m. gegužės 16 d. nutartį (ją Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2017 m. gegužės 18 d.) jis pateikė šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 punktas turi būti aiškinamas taip, kad sprendimas netraukti baudžiamojon atsakomybėn už nusikalstamą veiką, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, arba sustabdyti teismo procesą turi būti susijęs tik su nusikalstama veika, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, o gal ši nuostata turi būti suprantama taip, kad sprendimas atsisakyti vykdyti baudžiamąjį persekiojimą arba jį nutraukti turi būti susijęs ir su prašomu perduoti asmeniu, kuris šiame baudžiamajame procese yra įtariamasis arba kaltinamasis?

2. Ar valstybė narė, remdamasi Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 punktu, gali atsisakyti vykdyti išduotą Europos arešto orderį, jei kitos valstybės narės teisminė institucija nusprendė arba nepradėti baudžiamojo persekiojimo dėl nusikalstamos veikos, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, arba nutraukti jį, jeigu šiame baudžiamajame procese prašomas išduoti asmuo turėjo liudytojo, o ne įtariamojo arba kaltinamojo statusą?

3. Ar sprendimas nutraukti ikiteisminį tyrimą, kuriame prašomas perduoti asmuo nebuvo laikomas įtariamuoju, o buvo apklaustas kaip liudytojas, yra pagrindas kitoms valstybėms narėms nesiimti veiksmų dėl išduoto Europos arešto orderio, kaip numatyta Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte?

4. Koks Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punkte numatyto privalomo atsisakymo perduoti pagrindo (tuo atveju, jei „vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad prašomam perduoti asmeniui [dėl prašomo perduoti asmens] kurioje nors valstybėje narėje yra priimtas galutinis teismo sprendimas už tą pačią veiką [dėl tos pačios veikos]“) ir Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 punkte numatyto neprivalomo atsisakymo perduoti pagrindo (tuo atveju, jei „prašomam perduoti asmeniui [dėl prašomo perduoti asmens] kurioje nors valstybėje narėje už tą pačią veiką [dėl tos pačios veikos] yra priimtas galutinis teismo sprendimas, ir dėl to teismo procesas toliau negali būti vykdomas) santykis?

5. Ar Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad vykdančioji valstybė privalo priimti sprendimą dėl bet kurio jai perduoto Europos arešto orderio net ir tada, kai ji jau yra priėmusi sprendimą dėl ankstesnio Europos arešto orderio, kurį kita valstybė narė išdavė dėl to paties prašomo perduoti asmens toje pačioje baudžiamojoje byloje, o naujas Europos arešto orderis išduotas dėl jį išdavusioje valstybėje pasikeitusių aplinkybių (priimta nutartis perduoti bylą teismui, tad byla nagrinėjama teisiamajame posėdyje, nusikalstamos veikos padarymo įrodymams taikomi griežtesni kriterijai, nauja kompetentinga teisminė institucija arba teismas)?“

17. Atsižvelgiant į ypatingas bylos aplinkybes, šiai bylai suteikta pirmenybė pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 53 straipsnio 3 dalį.

18. Rašytines pastabas pateikė šalys pagrindinėje byloje, Kroatijos, Čekijos, Vengrijos, Austrijos ir Rumunijos vyriausybės ir Airija, taip pat Komisija. 2018 m. vasario 28 d. posėdyje dalyvavo šalys pagrindinėje byloje, Kroatijos ir Vengrijos vyriausybės ir Komisija.

Vertinimas

Teisingumo Teismo jurisdikcija

19. Šiuo atveju EAO *išduodančios* valstybės narės teismas prašo išaiškinti EAO *vykdymo* klausimą. Šiuo tikslu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikė klausimus dėl atsisakymo vykdyti EAO pagrindų pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį ir 4 straipsnio 3 dalį.

20. Tai stebina, nes Teisingumo Teismo pateikti atsakymai būtų skirti tik vykdančiosioms institucijoms.

21. Bylų dėl EAO paprastai kyla esant ginčams tarp dviejų valstybių narių teisminių institucijų. Vienos valstybės narės institucijos išduoda EAO, o kitos valstybės narės teisminės institucijos šį EAO vykdo.

22. Todėl paprastai klausimų dėl vykdymo, ypač galimo atsisakymo vykdyti pagrindų, paprastai kelia vykdančiosios teisminės institucijos, nes šios institucijos nori išsiaiškinti tokių atsisakymo pagrindų ribas [3]. Šios institucijos siekia išsiaiškinti, ar jos gali, ar privalo nevykdyti EAO.

23. Atrodo, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad, kaip matyti iš Teisingumo Teismo atsakymo, jis galėtų patekti į tokią padėtį, kada galėtų atšaukti EAO. Taigi, jei Teisingumo Teismas nustatytų, kad yra pagrindas Vengrijos valdžios institucijoms atsisakyti vykdyti EAO, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pasirūpintų, kad EAO būtų atšauktas.

24. Nemanau, kad Teisingumo Teismas gali atsakyti į 1–4 klausimus, nurodytus prašyme priimti prejudicinį sprendimą. Mano nuomone, Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos tai padaryti [4].

25. SESV 267 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad Teisingumo Teismas turi jurisdikciją priimti prejudicinį sprendimą, kai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad toks klausimas „reikalingas“ tam, kad jis galėtų priimti savo sprendimą.

26. Tokiu atveju, kaip nagrinėjamas šioje byloje, tiesiog nematau poreikio Teisingumo Teismui priimti prejudicinį sprendimą dėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo vykdomos procedūros. Tiesa, prašymai priimti prejudicinį sprendimą paprastai priimami, ir tik labai retais ir ypatingais atvejais Teisingumo Teismas atsisako priimti prejudicinį sprendimą. Tokiems prašymams priimti prejudicinį sprendimą taikoma svarbos prezumpcija [5]. Šis klausimo svarbos klausimas yra objektyvus.

3 Žr., pavyzdžiui, 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimą *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683); 2016 m. balandžio 5 d. Sprendimą *Aranyosi ir Căldăraru* (C-404/15 ir C-659/15 PPU, EU:C:2016:198); 2016 m. gegužės 24 d. Sprendimą *Dworzecki* (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346) ir 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628).

4 Gerai žinau teisinį skirtumą tarp jurisdikcijos ir priimtinumo, nors jo praktinė reikšmė gali būti ribota, todėl šiuo atveju visiškai pritariu analizei, pateiktai generalinio advokato N. Wahl išvadoje byloje *Gullotta ir Farmacia di Gullotta Davide & C.* (C-497/12, EU:C:2015:168, 16–25 punktai). Dėl šio skirtumo taip pat žr. mano išvadą byloje *Rendón Marín ir CS* (C-165/14 ir C-304/14, EU:C:2016:75, 48 punktas), ir C. Naômé „Le renvoi préjudiciel en droit européen – Guide pratique“ (2-asis leidimas), Larcier, Briuselis, 2010, p. 85–86.

5 Žr., pavyzdžiui, 2018 m. balandžio 17 d. Sprendimą *Krüsemann ir kt.* (C-195/17, C-197/17–C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, C-278/17–C-286/17 ir C-290/17–C-292/17, EU:C:2018:258, 24 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

27. Atsižvelgdamas į tai, kaip Teisingumo Teismas pats apibrėžia „išimtines aplinkybes“[6], jis yra atsisakęs atsakyti į klausimus hipotetiniais atvejais, kai pateikti klausimai neturėjo reikšmės sprendžiant ginčą, kai pateikti klausimai nebuvo pakankamai aiškiai suformuluoti arba kai aplinkybės buvo nepakankamai aiškios.

28. Iš pirmo žvilgsnio neatrodo, kad 1–4 klausimai patenka į vieną iš bylų kategorijų, kai Teisingumo Teismas atsisako atsakyti į pateiktus klausimus. Vis dėlto, mano žiniomis, Teisingumo Teismas dar nebuvo susidūręs su tokia situacija, kaip nagrinėjama šioje byloje, t. y. kai EAO išdavusios valstybės narės institucijos siekia išsiaiškinti EAO vykdančiosios šalies teises ir pareigas.

29. Klausimas, ar EAO išdavusi institucija nuspręs atšaukti ar neatšaukti EAO, yra ir turėtų būti nesusijęs su klausimu dėl galimų nevykdymo pagrindų. Pavyzdžiui, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad Vengrijos valdžios institucijos *gali* remtis Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalimi ir 4 straipsnio 3 dalimi, kad galėtų nevykdyti EAO, teisiškai tai neturi poveikio tam, ar EAO išdavusi institucija patvirtina jo galiojimą, ar ne. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas galėtų patvirtinti EAO galiojimą arba jį atšaukti.

30. Atvejis, kuriuo grindžiamas šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą, susijęs su Vengrijos teisės aktų nuostatų aiškinimu konkrečioje byloje atsižvelgiant į Pagrindų sprendimo nuostatas. Galutinį sprendimą dėl to, ar įvykdyti Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies arba 4 straipsnio 3 dalies reikalavimai, privalo priimti Vengrijos institucijos. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas negali atlikti šios užduoties – ją atlikti iš tiesų turi Vengrijos institucijos.

31. Jei Teisingumo Teismas turėtų atsakyti į 1–4 klausimus šioje byloje, jo sprendimas, be abejonės, nebūtų „tik patariamojo pobūdžio, be jokio įpareigojančio poveikio“[7]. Iš tikrųjų toks sprendimas šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui būtų neabejotinai įdomus tik kol yra popieriuje, tačiau nesudarytų jokių galimybių Kroatijos institucijoms jį taikyti praktiškai šioje byloje. Sprendimas galėtų būti reikšmingas tik atitinkamoms Vengrijos valdžios institucijoms, t. y. toms, kurios nepateikė šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą.

32. Be to, nereikėtų pamiršti, kad visa EAO sistema grindžiama tarpusavio pasitikėjimu ir EAO išdavimo ir vykdymo pripažinimu valstybėse narėse. Akivaizdu, kad, visų pirma, vykdančioji valstybė narė turi pasitikėti išduodančiosios valstybės narės veiksmais. Tačiau ir išduodančioji valstybė narė privalo pasitikėti vykdančiosios valstybės narės veiksmais, kai pastaroji remiasi atsisakymo vykdyti EAO pagrindais. Kai tik išduodančioji valstybė narė pradeda taikyti ir aiškinti vykdančiosios valstybės narės teisę ir siekia išsiaiškinti, ar ji teisingai taikė teisę, ji pavojingai priartėja prie abipusio pasitikėjimo pažeidimo. Šiuo atveju, priešingai, nei, pavyzdžiui, yra civilinės teisės bylose, nėra įprasta, kad vienos valstybės valdžios institucijos taikytų, aiškintų ir vertintų kitos valstybės teisę. Pagal nustatytą prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrą nacionaliniai teismai nurodo nagrinėjamus faktus ir apibūdina taikytinus nacionalinės teisės aktus tam, kad Teisingumo Teismas galėtų pateikti naudingą ir tikslingą Sąjungos teisės išaiškinimą. Vis dėlto tai galima tik tuo atveju, jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš tikrųjų gali pritaikyti Teisingumo Teismo išaiškinimą savo nagrinėjamoje byloje. Kadangi Kroatijos teismas negali taikyti Vengrijos baudžiamosios teisės, Teisingumo Teismo atsakymas šiuo atžvilgiu neturės jokios prasmės[8].

6 Žr., pavyzdžiui, 1997 m. birželio 5 d. Sprendimą *Celestini* (C-105/94, EU:C:1997:277, 22 punktas).

7 Tai yra Teisingumo Teismo 1991 m. gruodžio 14 d. Nuomonėje 1/91 (*pirmoji nuomonė dėl EEE susitarimo*) (EU:C:1991:490, 61 punktas) vartojama terminologija siekiant apibūdinti SESV 267 straipsnyje numatytą procedūrą.

8 Ir būtent šioje srityje yra esminis skirtumas nuo situacijos, kai nacionaliniai teismai taiko užsienio teisę, kaip civilinės teisės atveju, dėl tarptautinės privatinės teisės kolizinių normų. Tokiu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visada priima sprendimą, net jeigu taikoma užsienio teisė. Šiuo atveju taip nėra.

33. Taigi, atsižvelgdamas į tai, kad pateikti klausimai susiję su Pagrindų sprendimo aiškinimu vykdančiosios valstybės narės institucijų kompetencijai priklausančiais klausimais, manau, kad Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į pateiktus klausimus.

34. Kalbant apie penktąjį klausimą, neatrodo, kad problema yra susijusi su jurisdikcija. Pagal Pagrindų sprendimą, kuris grindžiamas kelių valstybių narių institucijų tarpusavio bendradarbiavimo principu, atsakymas į šį klausimą visų pirma aktualus vykdančiosios valstybės narės institucijoms. Vis dėlto sprendimas dėl šio klausimo, kuriuo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar pagal Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį vykdančioji teisminė institucija turi priimti sprendimą dėl jai perduoto Europos arešto orderio, taip pat aktualus ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, kad jis išsiaiškintų, ar gali teisėtai tikėtis vykdančiosios teisminės institucijos atsakymo. Tai leistų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui nustatyti, ar jis turėtų atšaukti antrąjį EAO, ar ne. Be to, reikia turėti omenyje, kad penktasis klausimas yra vienintelis, dėl kurio prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam Kroatijos teismui nereikia aiškinti Vengrijos teisės.

Dėl esmės

Penktasis klausimas

35. Penktuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar pagal Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį vykdančioji teisminė institucija turi priimti sprendimą dėl jai perduoto EAO net ir tais atvejais, jeigu toje valstybėje narėje jau buvo priimtas sprendimas dėl ankstesnio EAO dėl to paties asmens toje pačioje baudžiamojoje byloje, kai antrąjį EAO išdavė kita teisminė institucija, nes pasikeitė aplinkybės išduodančiojoje valstybėje narėje.

36. Pagal Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį valstybės narės vykdo Europos arešto orderį remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio Pagrindų sprendimo nuostatomis. Pagrindų sprendimo 15 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad vykdančioji teisminė institucija, laikydamasi Pagrindų sprendime nustatytų terminų ir sąlygų, nusprendžia, ar asmuo turi būti perduotas. Be to, Pagrindų sprendimo 17 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Europos arešto orderis nagrinėjamas ir vykdomas skubos tvarka ir pagal minėto straipsnio 6 dalį, atsisakius vykdyti Europos arešto orderį, visais atvejais privaloma nurodyti atsisakymo priežastis. Pagrindų sprendimo 22 straipsnyje taip pat numatyta, kad vykdančioji teisminė institucija išduodančiajai teisminei institucijai nedelsdama praneša apie sprendimą dėl tolesnės veiklos, susijusios su Europos arešto orderiu.

37. Be to, kaip bus matyti iš toliau pateiktų išsamesnių motyvų, Europos arešto orderio nevykdymo pagrindai yra išsamiai išvardyti Pagrindų sprendimo 3 ir paskesniuose straipsniuose. Ankstesnio EAO buvimas nėra nurodytas tarp atsisakymo pagrindų.

38. Todėl vykdančiosios valstybės narės valdžios institucijos, kurios nereaguoja į EAO, pažeidžia savo įsipareigojimus pagal Pagrindų sprendimą.

39. Į penktąjį klausimą siūlau atsakyti taip, kad pagal Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalį vykdančioji teisminė institucija turi priimti sprendimą dėl jai perduoto EAO net ir tais atvejais, jeigu toje valstybėje narėje jau buvo priimtas sprendimas dėl ankstesnio EAO dėl to paties asmens toje pačioje baudžiamojoje byloje, tačiau antrąjį EAO išdavė kita teisminė institucija, nes pasikeitė aplinkybės išduodančiojoje valstybėje narėje.

Dėl 1–4 klausimų

40. Tuo atveju, jei Teisingumo Teismas nepritartų mano hipotetinei analizei dėl jurisdikcijos, susijusios su 1–4 klausimais, dabar išnagrinėsiu likusius klausimus.

41. 1–4 klausimais, kuriuos reikėtų nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar toks sprendimas, kaip 2012 m. sausio 20 d. Vengrijos centrinio tyrimų biuro sprendimas nutraukti Vengrijoje atliekamą tyrimą, gali būti laikomas atsisakymo pagrindu pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies arba 4 straipsnio 3 dalį ir taip užkirsti kelią EAO dėl A. Y. vykdymui. Jis taip pat prašo išaiškinti šių dviejų nuostatų tarpusavio santykį.

3 straipsnio 2 dalies ir 4 straipsnio 3 dalies tarpusavio santykis pagal Pagrindų sprendimą

42. Teisingumo Teismui puikiai žinomi Pagrindų sprendimo pagrindiniai bruožai, kai kalbama apie EAO nevykdymo pagrindus: Pagrindų sprendimas remiasi tarpusavio pripažinimo principu, kuris, kaip teisminio bendradarbiavimo „kertinis akmuo“, grindžiamas valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu[9] siekiant Sąjungai pavesto tikslo tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve[10]. Šiuo aspektu iš Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalies matyti, kad joje įtvirtintas principas, jog valstybės narės vykdo EAO remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio Pagrindų sprendimo nuostatomis. Išskyrus atvejus, kai yra išimtinių aplinkybių, vykdančiosios teisminės institucijos gali atsisakyti vykdyti tokį orderį tik Pagrindų sprendime išsamiai išvardytais privalomo nevykdymo atvejais, o EAO vykdymas gali būti susietas tik su viena iš Pagrindų sprendime nustatytų ribojamųjų sąlygų. Todėl EAO vykdymas yra principas, o atsisakymas perduoti yra jo išimtis, kurią reikia aiškinti siaurai[11].

43. Pagrindų sprendimo 3 straipsnyje numatyti EAO privalomo nevykdymo pagrindai, o Pagrindų sprendimo 4 straipsnyje išvardyti EAO neprivalomo nevykdymo pagrindai.

44. Siekdamas nustatyti, ar nagrinėjamu atveju Vengrijos valdžios institucijos gali atsisakyti vykdyti EAO, pirmiausia išnagrinėsiu privalomo nevykdymo pagrindus, o vėliau pereisiu prie neprivalomo nevykdymo pagrindų.

Dėl Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies

45. Pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija atsisako vykdyti EAO, jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad dėl prašomo perduoti asmens kurioje nors valstybėje narėje yra priimtas galutinis teismo sprendimas dėl tos pačios veikos, jei paskirta bausmė yra atlikta arba atliekama, arba nebegali būti atlikta pagal nuteisusios valstybės narės įstatymus.

46. Kyla klausimas, ar šiuo atveju dėl prašomo perduoti asmens buvo priimtas „galutinis teismo sprendimas“ pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį, t. y. ar 2012 m. sausio 20 d. Vengrijos centrinio tyrimų biuro sprendimas nutraukti tyrimą, kurio metu asmuo, dėl kurio vėliau buvo išduotas EAO, buvo apklaustas tik kaip liudininkas, yra laikomas galutiniu teismo sprendimu.

9 Atrodo, kad Teisingumo Teismo bylų versijose anglų k. kartais nurodoma „tarpusavio pasitikėjimas“ (anglų k. *mutual confidence*), o ne „tarpusavio pasitikėjimas“ (anglų k. *mutual trust*). Suprantu, kad šie terminai turi tą pačią reikšmę, ir juos galima vartoti kaip sinonimus.

10 Žr., pavyzdžiui, 2017 m. rugpjūčio 10 d. Sprendimą *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 49 punktas).

11 Žr. 2017 m. birželio 29 d. Sprendimą *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 19 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

47. Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalis susijusi su *ne bis in idem* principu, pagal kurį asmuo negali būti pakartotinai teisiamas arba persekiojamas už tą pačią veiką [12]. Šis principas, kuris bendrosios teisės sistemos šalyse vadinamas „dvigubo nubaudimo taisykle“ [13], Sąjungos teisės sistemoje apibrėžiamas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnyje, pagal kurį niekas negali būti antrą kartą teisiamas ar baudžiamas už nusikalstamą veiką, dėl kurios Sąjungoje jis jau buvo galutinai išteisintas ar pripažintas kaltu pagal įstatymą [14].

48. Nors A. Y. ir Vengrijos vyriausybė mano, kad minėtas sprendimas atitinka „galutinį teismo sprendimą“ taip, kaip jis apibrėžiamas Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalyje, visos kitos bylos šalys turi priešingą nuomonę.

49. Šios nuostatos formuluotė šiame etape nepateikia vienareikšmių gairių. Vis dėlto vienoje Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies kalbinėje versijoje aiškiai nurodyta, kad prašomas perduoti asmuo turi būti *nuteistas* galutiniu teismo *res iudicata* galią turinčiu nuosprendžiu [15], daugelyje kitų kalbinių versijų ši nuostata nėra tokia aiški.

50. Atrodo, kad ligšiolinėje Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nėra pateikta aiškaus atsakymo į šį klausimą.

51. Byloje *Mantello* [16] Teisingumo Teismas pateikė gana platų Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies išaiškinimą. Teisingumo Teismas iš esmės perkėlė savo jurisprudenciją dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo konvencijos 54 straipsnio ir nusprendė, kad dėl prašomo perduoti asmens yra priimtas galutinis teismo sprendimas dėl tos pačios veikos pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį tais atvejais, kai baudžiamasis persekiojimas po baudžiamojo proceso yra negalimas arba kai valstybės narės teisminės institucijos yra priėmusios sprendimą, kuriuo kaltinamasis buvo galutinai išteisintas dėl tariamos veikos.

52. Taip pat Teisingumo Teismas nurodė, kad tai, ar sprendimas yra „galutinis“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 punktą, nustatoma pagal valstybės narės, kurioje jis buvo priimtas, teisę [17].

53. Atliekant tyrimą Vengrijoje A. Y. turėjo tik liudytojo statusą. Jis nebuvo kaltinamasis. Mano nuomone, tam, kad sprendimas būtų „galutinis“, asmuo tam tikrame proceso etape turi tapti kaltinamuoju. Kitaip tariant, kaip teisingai pabrėžė Komisija, tam, kad situacija galėtų patekti į Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies taikymo sritį, procesas turi būti vykdomas *dėl* to paties asmens.

12 Žr. L. Klimek „European Arrest Warrant“, Springer, Heidelberg ir kt., 2015, p. 152.

13 Pavyzdžiui, taip dėl Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalies nurodyta S. Peers „ES Justice and Home Affairs Law“, II tomas: ES baudžiamoji, policijos ir civilinė teisė, 4-asis leidimas, Oksfordas, OUP, 2016, p. 89.

14 Šis principas, beje, atsispindi keliuose kituose Europos teisiniuose dokumentuose: Protokole Nr. 7 dėl Europos žmogaus teisių konvencijos, Konvencijoje dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo ir 1957 m. gruodžio 13 d. Europos Tarybos Europos konvencijoje dėl ekstradicijos.

15 Žr., pavyzdžiui, versiją vokiečių k. („rechtskräftig verurteilt“).

16 2010 m. lapkričio 16 d. sprendimas (C-261/09, EU:C:2010:683).

17 Žr. 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimą *Mantello* (C-261/09, EU:C:2010:683, 46 punktas).

54. Be to, iš bylos *Turanský* galima daryti išvadą, kad *ne bis in idem* principas netaikomas sprendimui, kuriuo valstybės narės institucija, baigusi tirti bylos aplinkybes ir prieš pareiškiant kaltinimus nusikaltimo padarymu įtariamam asmeniui, nurodė sustabdyti vykdomą baudžiamąjį persekiojimą, kai šiuo sprendimu sustabdyti persekiojimą pagal šios valstybės nacionalinę teisę nėra galutinai pareiškiami kaltinimai, todėl jis neužkerta kelio naujam baudžiamajam persekiojimui šioje valstybėje dėl tų pačių veikų [18].

55. Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs byloje *Kossowski*, kad prokuratūros nutarimas nutraukti baudžiamąjį persekiojimą ir galutinai baigti ikiteisminio tyrimo procedūrą dėl asmens negali būti laikomas galutiniu sprendimu, kai matyti, kad ši procedūra baigta neatlikus išsamaus tyrimo [19].

56. Remiantis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateikta informacija, bus sunku nustatyti, ar šioje byloje buvo atliktas išsamus tyrimas. Mano nuomone, abipusio pasitikėjimo principas leidžia daryti prielaidą, kad išsamus tyrimas buvo atliktas. Todėl šiuo atveju, nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs (Kroatijos) teismas ir yra patekęs į sudėtingą situaciją, kai privalo išsiaiškinti Vengrijos institucijų praktiką, nemanau, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paneigė šią prielaidą. Vis dėlto šie argumentai yra tik hipotetiniai, atsižvelgiant į tai, kad, kaip minėta, byla nebuvo iškelta *dėl* A. Y., o tai reiškia, kad Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalis netaikoma.

57. Todėl manau, kad valstybėje narėje asmeniui, kuris baudžiamojoje byloje buvo apklaustas kaip liudytojas, negalėjo būti priimtas „galutinis teismo sprendimas“ pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį.

Dėl Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalies

58. Pirmasis ir antrasis klausimai susiję su Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalimi. Pirma šios nuostatos dalis leidžia atsisakyti vykdyti EAO, kai vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos yra nusprendusios nevykdyti baudžiamojo persekiojimo arba sustabdyti nusikalstamos veikos, dėl kurios yra išduotas EAO, tyrimą.

59. Atrodo, kad siekdamos atsisakyti vykdyti šį EAO, kompetentingos Vengrijos institucijos remiasi nacionalinės teisės nuostata, kuri perkelia Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalį.

60. Iš pat pradžių reikėtų pabrėžti, kad Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalis, kurios Teisingumo Teismas dar nėra išaiškinęs, yra neprivalomo atsisakymo vykdyti EAO pagrindas. Pagal šią nuostatą vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos gali atsisakyti vykdyti EAO, kai jos yra nusprendusios nevykdyti baudžiamojo persekiojimo už nusikalstamą veiką, dėl kurios yra išduotas EAO, arba sustabdyti bylą, arba kai dėl prašomo perduoti asmens valstybėje narėje dėl tos pačios veikos yra priimtas galutinis teismo sprendimas ir dėl to procesas toliau negali būti vykdomas. Šiuo klausimu vykdančioji teisminė institucija vis dėlto turi turėti diskreciją vertindama, ar reikia atsisakyti vykdyti EAO, ar ne [20].

18 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimas *Turansky* (C-491/07, EU:C:2008:768, 45 punktas). Taip pat žr. 2014 m. birželio 5 d. Sprendimą *M* (C-398/12, EU:C:2014:1057, 31 punktas) ir 2016 m. birželio 29 d. Sprendimą *Kossowski* (C-486/14, EU:C:2016:483, 34 punktas). Akivaizdu, kad šį klausimą turi nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

19 Žr. 2016 m. birželio 29 d. Sprendimą *Kossowski* (C-486/14, EU:C:2016:483, 54 punktas).

20 Žr. 2017 m. birželio 29 d. Sprendimą *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 21 punktas), atsižvelgiant į Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 6 dalį.

61. Dažnai teigiama, kad Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalies pradžia, kuri šiuo atveju svarbiausia, kaip ir 3 straipsnio 2 dalis, kyla iš *ne bis in idem* principo [21]. Nors ir negaliu nesutikti su šiuo teiginiu, vis dėlto manau, kad svarbu pabrėžti, jog, kaip savo pastabose teisingai nurodė ir pati Komisija, Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalies taikymo sritis yra platesnė nei *ne bis in idem* principas. Be to, neprivalomas šios nuostatos pobūdis rodo, kad *ne bis in idem* principas negali būti taikomas, kad būtų apribotas šios nuostatos neprivalomas pobūdis arba ši nuostata būtų susiaurinta.

62. Tokia platesnė taikymo sritis atsispindi ir atitinkamai platesnėje formuluotėje. Taigi, Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalyje kalbama tik apie „nusikalstamą veiką, kuria grindžiamas EAO“, o ne apie „prašomą perduoti asmenį“.

63. Kaip nurodo Kroatijos, Čekijos, Austrijos ir Rumunijos vyriausybės ir Airija, Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalimi negalima remtis, kai sprendimas nevykdyti baudžiamojo persekiojimo priimtas vykdant tyrimą, kuriame prašomas perduoti asmuo buvo tik liudytojas. Tai prieštarautų *ne bis in idem* principui, kuriuo siekiama apsaugoti *asmenį* nuo neigiamų pasekmių, susijusių su dvigubu persekiojimu.

64. A. Y. ir Vengrijos vyriausybės manymu, tai, kad Vengrijos byloje A. Y. buvo tik liudytojas, neturi reikšmės pagal Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalį. Komisijos pastabos yra tokios pačios.

65. Visų pirma Vengrijos vyriausybė teigia, kad klausimas, kokį procesinį statusą byloje, kuri buvo nutraukta, turėjo EAO nurodytas asmuo, pats savaime neturi reikšmės. Priešingai, reikia iš esmės patikrinti nacionalinį sprendimą nevykdyti baudžiamojo persekiojimo arba jį nutraukti. Tam, kad būtų atsisakyta vykdyti EAO, pakanka to, kad sprendimas būtų susijęs su nusikalstama veika, t. y. kad jis būtų grindžiamas tais pačiais veiksmais, dėl kurių buvo išduotas EAO. Taip buvo ir šiuo atveju.

66. Nagrinėjamos nuostatos formuluotėje aiškiai nenurodoma, kad atitinkama baudžiamoji byla turi būti nukreipta prieš prašomą perduoti asmenį. Tačiau šios nuostatos aiškinimas, kad galima būtų atsisakyti vykdyti EAO net ir tuomet, kai faktinės aplinkybės yra tos pačios, tačiau susijusios su skirtingais asmenimis, mano nuomone, yra pernelyg platus. Tam, kad būtų taikoma Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalis, sprendimas nutraukti baudžiamąją bylą arba ją sustabdyti turėtų būti susijęs su prašomu perduoti asmeniu, tačiau visai nebūtina, kad tas asmuo oficialiai būtų kaltinamasis arba įtariamasis. Lemiamą reikšmę turi tai, kad buvo ištirta, ar prašomas perduoti asmuo dalyvavo darant atitinkamą nusikalstamą veiką.

67. Be to, taip aiškinant visiškai atsižvelgiama į nacionalines teisines sistemas, kurių baudžiamojo proceso įstatymai numato, kad tyrimai *in rem* [22] turi būti atliekami prieš pradedant tyrimus ir vėlesnius tyrimus *in personam* [23] tais atvejais, jeigu įrodymai yra renkami dėl konkretaus asmens. Nėra būtina, kad valstybės narės baudžiamąjį persekiojimą vykdančios institucijos pereitų prie antrojo etapo, jei pirmajame etape nustatoma, jog nusikalstamos veikos nebuvo padaryta. Pagal Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalį neturėtų būti svarbu, ar pradėtas baudžiamasis tyrimas buvo nutrauktas *in rem*, ar *in personam* etape.

68. Todėl Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji reiškia, jog galima atsisakyti vykdyti EAO, jeigu vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos, kurios taip pat turi jurisdikciją vykdyti baudžiamąjį persekiojimą dėl nusikalstamos veikos, dėl kurios išduotas EAO, nėra iškėlusios bylos arba yra užbaigusios tokią bylą, net jei prašomas perduoti asmuo toje byloje yra kaltinamasis arba įtariamasis, tačiau su sąlyga, kad jos išnagrinėjo, ar asmuo padarė atitinkamą nusikalstamą veiką.

21 Žr., pavyzdžiui, L. Klimek „European Arrest Warrant“, Springer, Heidelberg ir kt., 2015, p. 159, ir S. Cimamonti „European Arrest Warrant in practice and *ne bis in idem*“: N. Keijzer, E. Sliedregt „The European Arrest Warrant in practice“, T.M.C. Asser, Haga, 2009, p. 114.

22 Pirma, per jį nustatoma, ar nusikaltimas buvo padarytas.

23 Tais atvejais, kai įrodymai yra surinkti dėl konkretaus asmens.

69. Mano siūlomas atsakymas į 1–4 klausimus yra toks, kad asmuo, kuris buvo apklaustas kaip liudytojas baudžiamojoje byloje, negali būti nuteistas „galutiniu teismo sprendimu“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 3 straipsnio 2 dalį. Pagrindų sprendimo 4 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad galima atsisakyti vykdyti EAO, jeigu vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos, kurios taip pat turi jurisdikciją dėl nusikalstamos veikos, dėl kurios išduotas EAO, neiškėlė bylos arba sustabdė tokią bylą, net jei prašomas perduoti asmuo toje byloje nebuvo kaltinamasis arba įtariamasis, su sąlyga, kad jos išnagrinėjo, ar šis asmuo padarė atitinkamą nusikalstamą veiką.

Išvada

70. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo – *Županijski sud u Zagrebu* (Zagrebo apygardos teismas, Kroatija) – klausimus atsakyti taip:

Europos Sąjungos Teisingumo Teismas akivaizdžiai neturi jurisdikcijos atsakyti į 1–4 klausimus, nurodytus 2017 m. gegužės 18 d. prašyme priimti prejudicinį sprendimą, kurį pateikė *Županijski sud u Zagrebu* (Zagrebo apygardos teismas, Kroatija).

Pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (toliau – Pagrindų sprendimas) 1 straipsnio 2 dalį, vykdančioji teisminė institucija turi priimti sprendimą dėl jai perduoto Europos arešto orderio (EAO) net ir tais atvejais, jeigu toje valstybėje narėje jau buvo nuspręsta dėl ankstesnio EAO dėl to paties asmens toje pačioje baudžiamojoje byloje, tačiau antrąjį EAO išdavė kita teisminė institucija, nes pasikeitė aplinkybės išduodančiojoje valstybėje narėje.